

בית כנסת קריית גלילות
נוסד 1975 רז"ר האזנים ויגד 5 ראשלי"צ

כולל רב פעלים "בן איש חי"

בראשות הרח"ג חנן קבלן שליט"א
יוצא לאור ע"י אברכי הכולל הי"ו

מפטירין: "שמעו דבר ה'"
שבת ראש חודש / יעלה ויבוא
חזק חזק ונתחזק!
נא לשמור על קדושת הגליון!

מִטּוֹת מִסֵּעִי

הדלקת נרות: 19:23
מוצאי שבת: 20:23
מוצאי שבת ר"ת: 20:55

הכל עובר חביבי!!

מרגיש שעל כל רעיון שרק חשבת עליו, ישר היו נכנסים בך?

אפילו כשהיא נשבעת או נודרת זה בלהט הרגע, זה ממצה את החוויה הרגעית שלה - לא בהכרח החלטה. לכן כשאתה אומר משהו אל תיקח את זה קשה, דלג אחי דלג, היא בסך הכל אומרת מה היא מרגישה, אז מה זה אומר שלא צריך להקשיב לה בדיוק? אפשר לתת לרגשות שלה לעבור לנו מעל הראש. לתת לה לדבר עם הקיר, להתרכז באיזה משהו ופשוט לא לשמוע? פשוט נחכה שזה יעבור. ונדלג לנו בעליצות? לא! ממש לא!! התורה אומרת שגם כשהיא לא רצינית, אפילו אם זה רעיון של רגע לא מפוקס שעבר עליה, אפילו אם זה שניה שבה היא כועסת, ומקבלת כביכול החלטות מתוך הכעס, אתה חייב להיות קשוב מעורב, אם אתה חושב להתעלם, ושזה יעבור כמו שזה בא...

אז התורה אומרת שאם אתה רוצה לפתור את הבעיה, זה רק אם תסגור את זה באותו יום, כלומר הוא חייב לגלות מעורבות, שתפר את הלך הרוח הבעייתי שנוצר, שני הצדדים צריכים לשנות את מהלך הדברים עוד באותו יום,

התורה מגלה שיש לכם בקושי עד הערב לפתור את הפלונטר הזה, אחרת בלילה הקשרים מסתבכים והולכים, אחר כך זה קשרים כאלה, שמסובך ממש לפתוח אותם, צריכים באותו יום לפתוח את החבילה הזו אחרת זה לא יגמר בטוב, חייבים להפר את זה, ביום שבו שמענו על הבעיה, לא לגרור את זה.

לסיכום קרה משהו נאמרו מילים זה לא אסון זה לא מעיד על בעיה - אבל לגרור את זה זה קשר שהולך ומסתבך במהלך השנה - יחס פשוט יפתור את הבעיה ויביא אור ושמחה. (הרח"ג ניר אריאל שליט"א)

פרשתינו פותחת בענייני הבטחות החלטות ונדרים: "איש כי ידור נדר לה' וכו' לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה": מסכת שלימה עוסקת רק בענייני נדרים באריכות רבה, אחד הדינים שמייחד את דיני נדרים הוא ההבדל בדינים האלו בין בעל לאשתו.

ברשותכם אני אתמקד באפליה הזו - הפרשה פותחת "איש כי ידור נדר לה' וכו' לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה" איש שנודר נדר, יש לו מחויבות מלאה לכל מה שהוא אומר. הוא חייב לקיים - לעומת זאת אשה שנודרת נדר - בעלה יכול להפר לה את הנדר, מאיפה נובע השינוי הזה בדינים בין הבעל והאשה? יש הבדלים רגשיים עמוקים ומשמעותיים בין איש לאשה חלק ניכר מההבדלים האלה נמצא בעולם הדיבור, כשאשה מדברת על רעיון היא בודקת אותו - אשה מדברת היא בודקת אופציות היא חושבת דרך הדיבור - תאר לך שכולם רואים מה אתה מדמיין וחושב זה בטח לא היה הכי נעים לסביבה - יכול לפעמים שהסביבה היתה נבהלת - ככה גם כשהיא אומרת משהו אל תיבהל זה אומר שהיא חשבה על הרעיון - לא בהכרח החליטה אותו- האשה משתפת עוד בשלב ההתחלה של המחשבה - פשוט אל תיבהל היא משתפת אותך עוד בשלב הדמיון והרעיון, לעומת זאת - עד שהבעל פותח את הפה... זה בדרך כלל מאוחר מדי.

אשה שייכת יותר לעולם הרגש הפנימי לכן הדיבור שלה שייך לעולם הרגשי - הוא מבטא הרגשה - הגבר שייך יותר לעולם המעשה לכן הדיבור שלו מאופיין ביתר מעשיות - מבחינתו אין בכלל טעם לדבר על משהו לא מעשי לכן הוא מפרשן כל רצון שלה שבא לידי ביטוי כאילו זה הולך לקרות עוד רגע והוא נכנס ללחץ ומגננה - והיא? היא בסך הכל חושבת בקול- תאר לך שהסביבה היתה שומעת כל רעיון שעובר לך בראש - מה היא היתה חושבת עליך? ואיך זה היה

"אלה מסעי בני ישראל": ארבעים שנה עשינו במדבר הגדול והנורא, מקום שרף ועקרב, עד שזכינו להיכנס לארץ ישראל, שכן אמרו חז"ל (ברכות ה), שארץ ישראל נקנית ביסורין. ומדוע? הגאון רבי מנחם סלימאן מאני זצ"ל, רבה של חברון, הסביר זאת במשל: מעשה בעשיר אחד, ולו בן יחיד. בן נאה, מוכשר - ועצל! ומדוע לא יהא עצל? כלום חסר הוא בבית אביו מאומה? גדל הבן ובגר והגיע לפרקו. אמרה האם: "בננו הגיע לפרקו". ענה האב: "אכן". אמרה האם: "עת להשיאו". ענה האב: "למדתנו תורה דרך ארץ, שיטע אדם כרם, ואחר ישא אשה. עד שלא ירויח לפרנסתו, לא אשיאו אשה ולא אטעין ריחיים על צאורו".

נכמרו רחמיה של האם על בנה הענוג. נתנה בידו מעות ואמרה: "לך, בני, סובב ברחובות ובשווקים, ובערב תבוא הביתה ותאמר לאביך שהרווחת כסף זה ביגיעך". עשה כן, ולערב בא והביא את הכסף לאביו. נטל אביו את הכסף וזרקו לאשפה. ראה הבן ותמה. אמר לו האב: "אין זה כסף רווחיך" תמה עוד יותר. בא וסיפר לאמו ונתנו לו סכום נוסף. יצא לשוטט בעיר, ולערב הביאו לאביו. שב וזרקו לאשפה, ואמר לו שאין כסף זה מיגיעו. השתומם וסיפר לאמו. אמרה לו: "רואה אני, שניחן אביך ברוח הקודש, ואין בידך ברירה. לך ועבוד בשוק, והבא לו את דמי יגיעך. נראה מה יאמר". הלך ועבד בפרך, ולערב הביא את משכורתו. נטל האב את המעות וביקש להשליכן לאשפה, כפעם בפעם. נזעק הנער, אחז בידו וקרא: "לא, אבי, אל תשליך את המעות!" אורו פני האב, החזיר לו את כספו ואמר: "עתה ידעתי כי זהו יגיעי כפיך". "כיצד ידעת?" שאלה האם. "ראיתי שחס הוא על הכסף ויקר הוא בעיניו", ענה האב, "וידעתי כי הרבה עמל עליו..."

כיוצא בכך, הקנה הקב"ה את ארץ ישראל ביסורין, כדי שידעו להוקירה ולחבבה כערכה הרם והנישא. ומשום כך אמרו, כי גם התורה נקנית ביסורין, בעמל וביגיעה, בשקידה ובשינון, שיחבבה ויוקירוה כרום ערכה. (המאיר אור)

"ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם ואלה מסעיהם למוצאיהם": ישנה לכאורה סתירה בפסוק, מתחילה כתוב שכתב משה רבינו את מוצאיהם תחילה, ואח"כ כתוב שכתב את מסעיהם תחילה?

מבאר המגיד מדובנא זצ"ל שעם ישראל לא ידעו עדיין מטיבה ומעלתה של ארץ ישראל וכוונתם היתה בעיקר לברוח ממצרים למצוא מחסה מכל המעיקים עליהם, אצלם היה העיקר המוסע - למסעיהם, בשביל "למוצאיהם" בשביל לצאת משם, אבל משה רבינו שידע היטב לקראת מה הם הולכים, להיות בארץ המובחרת, שהובטחה לאבותינו, ארץ זבת חלב ודבש, לכן הוא כתב את מוצאיהם למסעיהם, שהעיקר ביציאה הוא בשביל המסע לשם.

אומר רבי משה מרדכי חדש זצ"ל מעשה אבות סימן לבנים, גם בימינו רואים אנו, יש אנשים שבאים לארץ ישראל רק כדי לברוח מהגויים להיות בחברת אחיהם היהודים, גם זה טוב, אבל ההסתכלות והמבט והלך המחשבה צריך להיות מרום יותר, לבוא הנה כדי לזכות לחונן עפרה של הארץ הקדושה, ארץ אשר עיני ה' אלוקינו בה, ארץ נחלת אבותינו, ארץ שבית המקדש שוכן בתוכה.

"ויסעו ויחנו": כתוב ב"מורה נבוכים" להרמב"ם: מה טעם יש בכתיבת כל המסעות והחניות בתורה, ללמדנו איך הקב"ה דואג לנו ומנחה אותנו בכל עת, בכל מצב בכל מקום וזמן, היו שם הרבה שינויים ותמורות ובכל מקום ראו את חסד ה' החופף עליהם לטובה. רבי ישראל יעקב לובצ'נסקי הי"ד: אמר חייל שקיבל מהמלך סוס להלחם בו, לא צריך לדאוג מה יהיה לסוס לאכול, כי מי שנתן לו את הסוס מובן מאליו שיתן לו בשבילו גם אוכל, ואם בכל זאת רואים שהוא דואג על מזונו, סימן שעולה בדעתו לגנוב את הסוס, ולכן הוא מוטרד מה יהיה על מזונו, הנמשל הוא: אם הבורא יתברך נתן לנו את הגוף, מובן שהוא ידאג לנו בשבילו למזון ומחיה ואין מה לדאוג, ומי שכן דואג סימן שמתכחש למציאות שיש לו אדון, וחושב להיות אדון לעצמו...

רבי משה לנדינסקי זצ"ל ראש ישיבת ראדין ביאר את הכתוב בתהלים "אספרה אל חוק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילידתיך", שאדם חושב לעצמו "אל חוק" על הפרנסה, (מלשון הפסוק "הטריפני לחם חוק") מאין יבוא עזרי, מאיפה אתפרנס? "ה' אמר אלי" כלומר ה' עונה לאדם, "בני אתה", הלא אתה הבן שלי, אני היום ילידתיך?" האם היום נולדת שאתה שואל מה יהיה? מי עד היום דאג לך לכלכל אותך תמידין כסדרן!!!

"וירד הגבול ומחה על כתף ים כנרת קדמה... וירד הגבול הירדנה והיו תוצאותיו ים המלח": בגבולותיה של ארץ ישראל מצוי ים כנרת מחד וים המלח מאידך. זה לעומת זה: ים שוקק חיים ומימיו מתוקים, לעומת ים המוות שמיומיו מלוחים מאוד. מה ההבדל בין שניהם?

מסביר הגה"ק רבי אלחנן וסרמן הי"ד: ים המלח מקבל את כל מימיו מבחוץ ואינו מעביר מאומה הלאה. מי שהוא רק 'מקבל' - אינו מוצא טעם בחייו (מימיו מלוחים) וסופו שמתנוון (ים המוות שאין בו בעלי חיים). אולם ים הכנרת - למרות שהוא מקבל את מימיו מאחרים - הוא 'נותן' את מימיו הלאה. מי שנותן לאחרים - זוכה לחיים בעולם הזה ובעולם הבא! (במחשבה תחילה)

"ותהיינה מחלה תרצה וחגלה": הרב מרדכי נויגרשל שליט"א נשאל, מדוע מוזכרות כה מעט נשים ביחס לגברים בתנ"ך ובתקופת המשנה והתלמוד עוד פחות? שאלות שכל יום עולות על סדר היום..

והשיב, לעם ישראל במדבר ניתנו שלוש מתנות: הבאר, המן וענני הכבוד. הבאר בזכות מרים, המן בזכות משה וענני הכבוד בזכות אהרן. והנה אנו עושים זכר לענני הכבוד - שבעת ימי סוכות. עושים זכר למן - לחם משנה בשבת.

לעומת זאת לא עושים כל זכר לבאר וזאת למרות שמבין שלושת המתנות אין ספק כי הנחוצה ביותר היא זו שניתנה בזכות מרים - הבאר. בלי ענני כבוד ניתן לשרוד במדבר, עובדה היא שיושבי המדבר חיים ככר אלפי שנים למרות התנאים הקשים. בלי מן אפשר להתקיים, הרי היה להם שלווים, היו להם בהמות. לעומת זאת, אין אפשרות להתקיים ולו גם ימים ספורים בלי מים. בכל זאת, לא עושים כל זכר למתנת הבאר?

והביא מה ששמע מהגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל שאמר כי מתנת המים היתה בזכות מרים, המים הם כמו האישה. הם נמצאים בכל מקום, הכל מלא מים. אבל בדרך כלל לא רואים אותם. בחומרי בנין יש מים, החשמל נוצר על ידי זרמי מים, הפירות והירקות ספוגים במים, אך, כאמור אין רואים אותם. כך גם האשה ביהדות, מגע ידה מורגש ככל, אבל בצניעות ובצורה שלא רואים אותה.

את אותו לקח אמר הרב זצ"ל אפשר ללמוד על התורה. כל דבר בבריאה יש בו את יסוד המים ובדרך כלל לא רואים אותם. כך התורה שנמשלה למים היא הקיום של כל העולם. ובני אדם שאינם מעמיקים לחשוב לא יודעים שכל קיומנו הוא על ידי התורה! (להתעדן באהבתך)

"ככל היוצא מפיו יעשה": סיפר הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א: פעם הגיעו אנשי החברה קדישא לבעל החזון איש, והיה זה לפני חול המועד, ושאלו אותו, האם יכולים הם לחפור קברים קודם החג כדי שיהיו מוכנים לעת הצורך ובכך למעט טירחה בחול המועד?

אמר להם החזון איש: מי אמר שכלל ימותו בחול המועד? השיבו לו: עד עתה לא היה מצב שלה שלא מתו בחול המועד... ענה להם החזון איש: השנה לא ימותו. ואכן באותה השנה לפליאת כולם לא מתו בחוה"מ והדבר היה לשיחת היום. (מנחת תודה)

הרופא הנודע ד"ר אהרלין וייס מארה"ב - קרדיולוג חרדי שהגרי"ש אלישיב זצ"ל סמך עליו והתייעץ עמו רבות בנושאים שונים ברפואה, ביקש מהגרי"ש ברכה שייצא זכאי בתביעה שהגישו נגדו בארה"ב על סכום עתק. הגרי"ש בירכו שייצא זכאי. גזר הדין היה אמור להנתן בשלושת השבועות של בין המצרים.

בגמ' (תענית כט.) יעצו חז"ל שלא להתדיין בזמנים אלו עם נכרי, ע"כ שאל את הגרי"ש: הלא כדאי לדחות את הדין? השיב לו הגרי"ש: "כבר נגזר במרום שתצא זכאי ומדוע לדחות?!" וכך היה! (וישא ברכה)

"כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש וטהר": מפסוקים אלו למדו חז"ל הלכות הגעלת כלים. אחד מדיני הגעלת כלים שהכלי יהיה נקי לגמרי בלי שום חלודה או לכלוך הדבוק בו. אומר רבינו החפץ חיים זי"ע שלומדים מזה איך האדם שרוצה לטהר את עצמו ונפשו מעבירות שבידו. תחילה עליו לנקות את כל הדבוק בו, היינו שיתחרט על כל מעשיו הרעים ויתנתק מעבירות שבידו כליל.

עוד הלכה ישנה - אם עיקר שימושו של הכלי באש טהרתו אף היא באש (ולא די להגעילו במים). גם מכאן ניתן ללמוד אומר החפץ חיים: על האדם לחזור בתשובה. בדיוק כשם שחטא. אם חטא בהתלהבות - עליו לשוב אל ה' בהתלהבות. אם חטא בפיו ישוב בתשובה על ידי שיקבל על עצמו לטהר את פיו בדברי תורה. וע"כ יזכה ל"וטהר".

"אלה מסעי בני ישראל": כל מסע ומסע של בני ישראל

היה על פי ה' (בעל הטורים).

פעם סיפר הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן זיע"א: בחורף אחד בימי נעורי, נסעתי עם מורי ורבי, רבי מרדכי מקרעמניץ זיע"א ועשינו את דרכנו בעגלה במורד צר בתוך השלג. פחדתי מאד ואמרתי בליבי: עוד מעט והעגלה תתהפך, עד אשר עמדתי לקפוץ מהעגלה. אז אחז הרבי בידו ואמר: כלום לא יקרה.

כעבור זמן לא רב עזבה העגלה את המדרון המפחיד ונסעה בנתיב מישור בנסייעה רגועה וללא כל מורא. לפתע פתאום ללא כל הכנה מוקדמת, התהפכה העגלה ואנו נזרקנו מתוכה אל צדי הדרך. אמר לי רבי הקדוש: מי שפחד מהיצר הרע, חזקה שלא יפול אל תוך רשתו, אולם מי שבטוח שלא יפול לידיו - נופל גם נופל.

"והקרייתם לכם ערים": אומר בעל חידושי הרי"ם שמפסוק זה לומדים כיצד יש לנהוג עם אדם כזה שנכשל בעבירה חמורה, וכעת הריהו נרדף, ונפשו מרה עליו על שהרג נפש בשוגג, וכאילו אינו מוצא לו מקום בעולם. שאז מאיר לו הקב"ה פנים ואומר לו: "ושמתי לך מקום" - עדיין לא אבדה תקוותך. יש לך אכסניה בה תנצל מרודפי נפשך.

מעשה בילד שנכשל ב"מבחן כניסה" לתלמוד תורה ולא נתקבל. באה אמו אל הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל כשהיא בוכיה ופורכת ידיה: "מה עושים?" מיד הלך הרב צדקה בעצמו אל מנהל הת"ת ושידל אותו: "הגע בנפשך, נניח שהיה ילד שהצליח להציל זה עתה מן השבי בירדן, אצל הערבים. אינו יודע אפילו צורת אות יהודית, כלום מסרב היית לקבלו?! והטיעון הזה, כמצופה, עשה את פעולתו. הילד נתקבל. (וזאת ליהודה)

"לא תחניפו את הארץ אשר אתם בה כי הדם הוא

יחניף את הארץ": סיפר הגאון רבי גרשון לפידות זצ"ל: כאשר הקיסר וילהלם היה אמור להגיע לביקור בירושלים, הכינו לכבודו שלושה שערים, האחד בשער יפו, שם עמדו המוסלמים לקבל את פניו, השני בשכונת מחנה יהודה ליד בית הספר אליאנס, שם עמדו הנוצרים לקבל את פניו, והשלישי במוצא, שם עמדו היהודים לקבל את פניו.

לפי התוכנית היה אמור הקיסר להגיע מחיפה ברכבת לעבור תחילה דרך שער יפו ומשם למחנה יהודה ומשם למוצא. אך בסופו של דבר, הקיסר לא הגיע מחיפה אלא מיפו לירושלים. ולא ברכבת אלא רכוב על סוס. יצא אפוא, שהיהודים היו הראשונים לקבל את פניו.

הגאון רבי שמואל סלנט זצ"ל יצא אחד עם החכם באשי ואדון ענתי מעסקני עדת הספרדים, לקבל את פני הקיסר וספרי תורה בידיהם. בראות אותם הקיסר עם ספרי התורה, קד קידה, אך לא ירד מסוסו. לאחר מכן שלח הקיסר לכל אחד ממקבלי פניו מדליה של זהב. כולם לקחו את המדליה אך רבי שמואל החזירה לשולחיה. הבין הקיסר שרבי שמואל מסרב לקבל את המדליה מחמת צורת שתי וערב החקוק עליה. לכן שלח לו תמורת זה חמישים לירות זהב טורקיות, אך גם אותם לא אבה לקבל ושלחם בחזרה.

הדבר חרה בעיני הקיסר ושלח לקרא לו. כאשר הגיע רבי שמואל אמר לא הקיסר: יכולתי להבין שהמטבע חקוק עליה צורת שתי וערב שלחת חזרה אבל 50 לירות מדוע החזרת?

ענה לו רבי שמואל: כאשר יצאנו לקראתו וכיבדנוהו עם ספר תורה בידינו ואתם לא ירדתם מהסוס ליתן כבוד לתורת ה' הרגשתי חובה למחות לכבוד ה' ותורתו וזוהי הסיבה להחזרת הכסף. הדבר מצא חן בעיני הקיסר, הושיט ידו לר' שמואל ואמר: אתה יהודי הגון.

"ושפטו העדה והצילו העדה": נצטוו הסנהדרין לפשפש ולחפש זכות בעד החייבים. מעשה ברב אחד שהיה מקרב אל ביתו את פשוטי העם ונוהג בהם כבוד וידידות רבה. פנה אליו אחד: מדוע הרב כה מחבב ומכבד אותם, הרי הם מלאים חסרונות כרימון... ענה הרב: אני רואה אותם מלאים מעלות כרימון!... ענה האיש: אני איני רואה דבר!

לימים בא אותו אדם לפני הרב והראה לו צרור אבנים טובות ומרגליות שהציעו לו כעסק. והצביע על אבן אחת מהן, ואמר: פנינה זו ממש נפלאה: אמר לו הרב: אני איני רואה בה דבר! אמר האיש: באבנים טובות צריך להיות "מבין"... ענה לו מיד הרב: גם ביהודים בני אברהם יצחק ויעקב צריך להיות "מבין"...

"ואת בלעם בן בעור הרגו בחרב": כתב רש"י בלעם בא על ישראל והחליף אומנותו באומנותו, "עם ישראל" אינם נושעים אלא "בפיהם" ע"י תפילה ובקשה, ובא הוא ותפס אומנותו לקללם בפיו, אף הם באו באומנות האומות שבאים "בחרב" והרגוהו בחרב.

אמר ה"חפץ חיים זצ"ל כשאיש חיל בא להשתמש בחרב עליו לצחצחה ולחדדה כדי שתשמש בצורה יעילה ובטוחה, ואם כן כלי אומנותו של "עם ישראל" שהיא "פיהם" כמה עלינו לשמור פינו מכל משמר שיהיה רב כוחו לפעול, ולשמרו מלשון הרע וכל שאר דיבורים אסורים.

"וישב בה (בעיר מקלט) עד מות הכהן הגדול אשר משח

אותו בשמן הקודש": גוי אחד בא אל הגאון רבי יוסף אלבו זצ"ל מחבר ספר "העיקרים" ושאלה בפיו: מדוע הקב"ה קבע זמן להורג נפש בשגגה שיששה בעיר מקלט עד מות הכהן הגדול? הרי לכאורה קביעת זמן זו אינה צודקת כלל, שהרי יכול להיות שרוצח אחד נמצא בעיר המקלט שנה אחת בלבד, ואחד נמצא שם עשרים שנה?

ענה לו הרב: התשובה לכך נמצאת במסכת מכות (דף י"ז). חכמינו ז"ל למדו אותנו כי אין פרשה זו של ההורג בשגגה כפי הנראה לעינינו, אלא הקב"ה מסבב את המקרים כך שכל אחד ייענש כפי מעשהו משכבר הימים וכך אומרת הגמרא: שני בני אדם הרגו את הנפש, אחד הרג בשוגג ואחד הרג במזיד, לזה אין עדים ולזה אין עדים. הקב"ה מזמנים לפונדק אחד, זה שהרג במזיד יושב לזאת הסולם, וזה שהרג בשוגג - יורד בסולם ונפל עליו והרגו, זה שהרג במזיד נהרג וזה שהרג בשוגג גולה! כך מתקיים דינם של שני אלה בדקדוק רב.

משום כך, סיים הרב את דבריו לשואל, אין אנו יודעים כלל ואין בכח שכלנו להעמיק חקר בחשבונותיו המדוקדקים של בורא העולם. על כן אם גזר שבזמן מות הכהן הגדול יצאו כל ההורגים בשגגה מעיר המקלט, זמן זה הוא לכל אחד מהם בדיוק לפי מעשיו, לזה שנה אחת ולזה עשרים שנה.

'בשובך לציון ברחמים': מובא בשם הרב אליהו דיסקין שסיפר שיום אחד המתין בתור אצל אחד מגדולי ישראל, והמתניו שם אנשים תלמידי חכמים ונכבדים, באמצע הגיע איש אחד שמראהו החיצוני בכלל לא של אדם נכבד וחשוב, ותכף נתנו לו להיכנס בלי תור, ושהה שם אצל הגדול בישראל כעשרים דקות,

כשיצא, התברר שהיה זה לא אחר מאשר הרופא של אותו אדם גדול בישראל, שבא לבדוקו, וממילא נכנס ללא תור מאחר ולצורכו של אותו אדם גדול בישראל בא, מה שאין כן כל שאר הממתנים שם בתור, כל אחד בא בשביל עצמו, בשביל הבעיות הפרטיות של עצמו.

וסיפר הרב דיסקין שזכר על ידי זה בדבריו של רבי חיים מואלוז'ין זצ"ל שמאריך לומר כמה חשיבות יש לתפילות שיהודי מתפלל ומבקש על כבוד שמים שיהיה בעולם, בדרך כלל כשאדם מבקש מה' על צרכיו הפרטיים לא תמיד נענה תכף, קודם בודקים אם מגיע לו, ואם טוב לו מילוי הבקשה, אך כשמבקש ומתחנן למען שמו ית', תכף מכניסים את תפילותיו לפני המלך ה', כי הרי בשביל המלך הוא מבקש, וכמה ערך וחשיבות יש לתפילות על בנין בית המקדש בימי בין המצרים, לבקש שיתרבה כבוד שמים בעולם.

"והקרייתם לכם ערים ערי מקלט תהיינה לכם":

איתא בגמ' (מכות י'): שלט ובו היה כתוב 'מקלט' היה על פרשת דרכים, כדי שיראה הרוצח ויפנה לשם. תמה ה"חזון איש": מדוע לרוצח שעשה מעשה מתועב מקילים עליו, וכותבים שלט 'ערי מקלט' כדי שידע בקלות איך להגיע למקום? ומדוע כשכל עם ישראל עולה לרגל ומגיעים אנשים מכל קצווי תבל לא צייתה התורה לעשות שלטים שידעו איך להגיע?

ומתרגם: שברציחה, שארע דבר מתועב, אם לא יהיו שלטים יצטרך הרוצח בשוגג לשאול בדרך היכן מקום ערי מקלט, וישאלוהו מה קרה, את מי הרגת, וכיון שארע דבר מתועב - אין הקב"ה רוצה שיידברו על זה, אלא שישתיים הסיפור כמה שיותר מהר, לכן ציווה לעשות שלטים. משא"כ בעלייה לרגל, שהוא דבר קדוש, לא רצה הקב"ה שיהיו שלטים, אלא שישאל העולה לרגל היכן ביהמ"ק, וישאלוהו מדוע הוא הולך לבית המקדש, ויענה לעליה לרגל, שדבר קדוש - הקב"ה חפץ שיידברו אודותיו כמה שיותר. (מענדל אשר).

"והצילו העדה את הרוצח מיד גואל הדם וגו'": נראה לומר בסייעתא דשמיא שרוצח זה רומז לרשע, והעדה היא הרבנים. וכאן רוצה התורה להורות לגדולי ישראל לנסות להציל את הרשע מרשעו - ולא להפך ח"ו.

מעשה במשפחה שבה כולם היו חרדים לדבר ה', פרט לאחד שהיה חילוני גמור ונסע לגור בארה"ב. כמה שהאחים שלו ניסו להחזירו למוטב - לא עלה הדבר בידם. לאחר זמן מסוים הציעו לאותו אח רחוק שיבוא לארץ, והבטיחו שהטיסה - הלון וחזור, כולל בית מלון - תהיה על חשבונם. וכל זה - בתנאי שיהיה מוכן לשמוע דברי תורה מרב לא יותר מחמש דקות. הבחור, ששמע הצעה מפתה שכזו, הסכים בחפץ לב. 'וכי מה הרב יוכל לומר לי בחמש דקות?' חשב.

הלכו האחים לרב מיכאל לסרי שליט"א, ואמרו לו 'אחינו צריך להגיע לארץ בימים הקרובים, וכל התשלום עלינו. הוא מוכן לשמוע חמש דקות תורה, ואנו רוצים שאתה, כבוד הרב, תחזיר אותו בתשובה בזמן הקצוב הזה'. הרב ניסה לסרב: 'וכי איך אצליח להחזיר יהודי בתשובה תוך חמש דקות?' אבל האחים ביקשו מהרב לסרי לעשות השתדלות.

המטוס נחת בארץ, האח הגיע בשלום, והרגע המיוחל הגיע. הבחור בא, התיישב מול הרב, הפעיל סטופר לחמש דקות ואמר לרב: 'נו, בכבוד, תתחיל לדבר'. כשהרב ראה זאת - נאלם דום כאילו סגרו לו את הפה עם מנעול, ולא הצליח להוציא מילה אחת. כך עברה לה דקה תמימה, ועוד דקה, כשכל דקה דומה לנצח. האחים, שעמדו מסביב, לא ידעו מה לעשות, עד שבקושי נשארה דקה אחת...

..הרב ראה שאין ברירה, פתח את פיו והחל לשאוג על הבחור ואמר לו 'תתבייש לך, איך אתה מעז לחלל שבת? הרי הקב"ה בעצמו שבת. וכתוב בתורה 'מחללי מות יומת'. ועל כל עבירה שאתה עושה - ישרפו אותך בגיהנם ויחתכו אותך כמו שחתכים חסה. ובקיצור, תחזור מהר בתשובה, כי לא משתלם בכלל שיגהצו אותך על מה שאתה אוכל ושותה בלי ברכה'.

נגמרו חמש הדקות, ואין צורך לומר שהבחור נראה מאוד עצבני מהדברים שנאמרו, וגם האחים אמרו לרב 'מה זה הדברים המפחידים האלה? הוא עלול לשנוא עוד יותר את הדת'. אבל הרב אמר 'זה מה שיצא לי מהפה, ואולי זה רצון ה'". לאחר זמן מסוים הרב לסרי ביקר בארה"ב והעביר הרצאה באחד האולמות. בסוף הדרשה קם אחד מהקהל ואמר לר' ב' 'אני רוצה להגיד לך תודה רבה, בזכותך חזרתי בתשובה. אני אותו בחור שפתחת לו את -

המבערים של הגיהנם, ומאז שדיברת איתי לא הייתי מסוגל יותר לעשות שום עבירה. הרבה אנשים דיברו איתי לפניך ואמרו לי שיש לי לב טוב וזה הכי חשוב, אבל רק אתה אמרת לי את האמת".

"לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה": יום אחד ניגש יהודי אל כ"ק האדמו"ר רבי שלומק'ה מזויעהל זצ"ל, כשהיה בדרכו לכותל המערבי, ותינה בפניו צרתו כי הוא חשוך ילדים כבר הרבה שנים ואשתו אמרה לו שלא יבוא הביתה ללא הבטחה מהרבי... על כן מבקש הוא שהרבי ירחם עליו ויבטיח לו בן זכר.

אמר לו רבי שלומק'ה: "תבטיח לי הבטחה תמורת הבטחה. אתה הרי ראש המדברים במקווה, וגם אחרי כן בבית הכנסת, אינך מהשומרים על שתיקה מתחילת התפלה... אם תבטיח לי שאתה מפסיק לדבר במקווה ובבית הכנסת, אני מבטיח לך בן זכר..."

הבטיח היהודי ואמר: "אני מקבל על עצמי מעתה ואילך לשתוק!" ואכן הבטיח לו רבי שלומק'ה בן זכר. היהודי עמד בהבטחתו עד כדי כך, שכל הציבור שהיה רגיל לשמוע תמיד את מוצא פיו ולפתע ראה אותו בשתיקתו, היו בטוחים שירד מדעתו רח"ל. אבל הוא המשיך בשלו...

לתקופת הימים נולד לו בן זכר למזל טוב. הוא בא לרבי שלומק'ה, הודה לו, וביקשו להיות הסנדק. לאחר הברית ניגש אבי התינוק אל הרה"ק ושאלו: יסביר לי הרבי איזו 'מדה כנגד מדה' יש בזה שרק לאחר קבלתי להפסיק בדיבורי אזכה לבן זכר?

השיב לו רבי שלומק'ה: מובא מהרה"ק רבי פנחס מקוריץ זצ"ל שהקב"ה קוצב לכל אחד את כמות ההנאות שיהיה לו בעולם הזה, וממילא כשאתה מדבר את כל הדיבורים שלך, אתה ממלא בכך את קצבת ההנאה שהקב"ה הקציב לך, ואין לך זכות ליהנות מהנאה של ילד, כאשר הפסקת לדבר ואז לא היתה לך את ההנאה הזו - סיפק לך הקב"ה הנאה אחרת של גידול ילד. (חשוקי חמד)

"והתנחלתם את הארץ בגורל": מכאן יש ללמוד כי חלוקת ארץ ישראל אין זה כשאר חלוקת ירושה שאינה בהכרח בגורל, אלא -אפשרית בהסכמת כל הצדדים ורצונם. לא כן חלוקת ארץ ישראל, אשר היא דבר שבקדושה, ולכן היתה יכולה להתבצע אך ורק ע"י גורל בגלל קדושתה. (הנצי"ב).

"החלצו מאתכם אנשים לצבא": אם נחלוץ מעמנו את ה"אתכם", היינו האנכיות שבכל אדם, אז שייך שנהיה "אנשים לצבא" ללחום מלחמת ועבודת הבורא יתברך.

קדמי ביטוחים

**המרכז הארצי
סדר תיק ביטוח
חיים. פנסיה. משכנתא
תאונות אישיות. אובדן כושר עבודה
מחלות קשות. בריאות. סיעוד.**

5 דקט אלף אלף ואקפאים פירוט

*2770 מתקשרים ומרוויחים...

לע"נ: ר' משה בר גימול, מרת רחמה בת ביחה, ר'אברהם נתניהו בר אסתר רחזה וניסים בני רחמה ז"ל

לעילוי נשמת קלוד מכלוף בן חסיבה מיכל בת רינה זקלין בת ממו ז"ל

לעילוי נשמת ר' יצחק ונונו בן ממו ראובן פרץ בן שמחה רחל בת זהבה ז"ל

לרפואה והצלחת אוראלה בת לילי אריאב בן שרה

לרפואה והצלחת אליס ונונו בת קמרה יונה בת אסתר

לרפואה והצלחת אהרון רונן בן אליס יצחק ונונו ומשפחתו